



Arrest

nr. 84 623 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Victoria VANDERMEEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn 26 augustus 1980.

Op 15 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 2 september 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 28.09.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (Art. 3 en 8 EVRM en de aangehaalde arresten van de Raad van State die hiermee verband houden, Art. 17 en 26 B.U.P. 0., de aanwezigheid van het graf van hun doodgeboren kindje in België en de diepgaande breuk met het land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Meichior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.86 van de instructie van 19.07.2009. Zij leggen hiervoor een arbeidscontract van onbepaalde duur op naam van T. voor van de firma M. NV dd. 01.07.2008. Betrokkene legt verder nog een verklaring voor van zijn werkgever die stelt dat betrokkene nog steeds bij M. NV tewerkgesteld is. Criterium 2.88 van de vernietigde instructies stelt echter dat het arbeidscontract dient opgesteld te worden in het kader van de instructies met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B. Bijgevolg voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.88 van de instructie van 19.07.2009.

Met betrekking tot de integratie halen betrokkenen aan dat zij zich in de Belgische samenleving geïntegreerd hebben en een volledig nieuw sociaal leven hebben opgebouwd. Zij wensen zich volledig te ontplooiën in België, zowel op persoonlijk als op professioneel gebied. De gezinsleden zouden Nederlands en Frans hebben geleerd. Zij staven dit met attesten van gevolgde cursussen Nederlands die T. volgde van 2006 tot 2008 en die N. volgde van 2008 tot 2009. Tevens leggen zij een aanwezigheidsattest van een cursus Frans voor van 2006.

Verzoekers zouden werkbereidheid tonen en zouden steeds het nodige gedaan hebben om werk te vinden. Betrokkenen zouden een aantal beroepsopleidingen hebben gevolgd en T. zou reeds effectief gewerkt hebben. Hun werkbereidheid zou zich niet enkel uiten in diploma's, doch ook in effectieve tewerkstelling en arbeidsovereenkomsten. Betrokkenen leggen in het kader van werkbereidheid en tewerkstelling volgende stukken voor: een arbeidscontract van M. NV van 01.04.2008 tot 30.06.2008, een arbeidscontract van onbepaalde duur bij M. NV dd. 01.07.2008, een verklaring van de zaakvoerder van M. NV waarin hij stelt dat betrokkene daar nog steeds te werk gesteld is en goed geïntegreerd is (21.09.2009), arbeidsovereenkomsten van AGO Interim als uitzendkracht van oktober 2007 tot april 2008, een arbeidskaart C, een VDAB-overeenkomst voor training en opleiding dd. 16.08.2007, een opname in de CV-databank voor kansengroepen, feedback op sollicitaties dd. 26.04.2007 en 17.01.2008 en loonfiches van 2007.

Verzoekers zouden ook een attest maatschappelijke integratie behaald hebben en een inburgeringscursus gevolgd hebben. Tevens zouden ze twee kinderen hebben die in België geboren zijn waarvan er eentje schoolgaand is. Dit zou op zich al een sterke band met België scheppen. Betrokkenen zouden een uitgebreide vriendenkring hebben uitgebouwd en zouden harmonieuze contacten onderhouden met hun Belgische vrienden. Hun kwaliteiten zoals beleefdheid, sociaal vaardigheid, gastvrijheid en hulpvaardigheid zouden van hen zeer gewaardeerde personen maken. Betrokkenen zouden zich op een positieve wijze gedragen en met een constructieve houding antwoord geven op de gastvrijheid die België hen reeds betoonde. Hun sociale banden en betrokkenheid in het

maatschappelijke leven tonen zij aan met twee steunbrieven uit 2009, attesten van een inburgeringscursus uit 2007, attesten van een cursus maatschappelijke oriëntatie uit 2007 en een schoolattest van hun dochter Diana voor het schooljaar 2009-2010. Voorts leggen betrokkenen nog een bewijs van kinderopvang van 2007, een inschrijvingsbewijs voor een sociale woning bij CVBA (...) van 2007, een huurovereenkomst van 2006-2009, een bewijs van de telefonie installatie uit 2007, een omnipas van 2007-2008, een abonnement van NMBS van 2007-2006, een aanslagbiljet van de belastingen van 2008, rekeninguittreksels van Dexia, een aansluiting bij de Christelijke Mutualiteit dd. 17.08.2009, SIS-kaarten, een akte van Kind en Gezin dd. 02.03.2009, laboresultaten van 2009, een attest van het Rode Kruis van 2006, medische attesten van T, een medisch attest i.v.m. de geboorte van Lara, medische attesten dd. 25.09.2006, 03.10.2006 en 07.08.2009 en een opnameverklaring van het ziekenhuis in 2009. Deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (art. 3 EVRM, art. 8 EVRM, de aanwezigheid van het graf van hun doodgeboren kindje in België, de diepgaande breuk die betrokkenen voelen met het land van herkomst en het aangehaalde arrest van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dat hiermee verband houdt) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. -Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het argument dat één van de kinderen van betrokkenen in België is overleden en begraven, vormt geen grond. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van hun overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat er een diepgaande breuk zou zijn met het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers ruim 30 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Tevens voeren betrokkenen geen bewijs aan van de aangehaalde diepgaande breuk met het land van herkomst. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs hiervan te leveren.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.10.2007 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk iets meer dan één jaar — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

Waar de verzoekende partij in haar enig middel argumenteert dat:

“Dat verzoekers een arbeidscontract hebben bijgevoegd van onbepaalde duur waarin het minimumloon werd gerespecteerd;

Dat het onredelijk is te stellen dat verzoekers geen gebruik hebben gemaakt van het model contract; Dat de inhoud toch belangrijker is dan de vorm in huidige procedure; Dat het contract neergelegd door cliënt aan de 2 belangrijkste voorwaarden beantwoordde zoals onbepaalde duur en respect van de bedragen minimumloon;

Dat achteraf bij het aanvragen van de arbeidskaart B bij de migratiedienst de vorm belangrijk is en verzoekers hiervoor dan wel de geijkte formulieren zouden gebruikt hebben; dat verzoekers hiertoe de kans niet gekregen hebben;

Dat op het moment dat verzoeker zijn aanvraag regularisatie indiende de modelcontracten zelfs nog niet bekend waren; dat de modelcontracten 1 maand en een half na het intreden van de instructie pas bekend gemaakt zijn;

2. Proportionaliteitsbeginsel is niet gerespecteerd

De doelstellingen van de vernietigde instructie zijn om een maximaal geluk te beiden voor een maximaal aantal mensen met een minimum aan leed;

Dat de bedoeling van de instructie was dat wie wil werken de kans krijgt om een arbeidskaart B aan te vragen;

Dat verzoeker een arbeidscontract bijvoegt van onbepaalde duur met het respecteren van het minimumloon; Dat verzoeker werk heeft en een arbeidskaart kan aanvragen;

Dat in casu de instructie veel zwaarder wordt gehanteerd dan redelijkerwijs noodzakelijk is;

Dat de gevolgen niet in verhouding staan met het te bereiken doel van de instructie!

Dat de kwestieuze beslissing als gevolg heeft dat verzoekers helemaal niet gaan kunnen werken terwijl ze daar wel de kans toe hadden;”

blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8B te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Met betrekking tot de aanvoering van de schending van het vertrouwensbeginsel en daargelaten de vraag of er jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou zijn geweest. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS